

**Úvaha (kázání)
při pohřbu Radislavy Jeníkové
na text 18. Žalmu a Přísloví 31.**

Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade!

Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Dlaň má otevřenou pro utištěného a ruce vztahuje k ubožáku. Nebojí se o svůj dům, když sněží, celý její dům je oblečen do dvojího šatu.



10. března 2021

Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. (Epištola Římanům 14,7-8)

Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Perly mají svou cenu téměř neměnnou. Jedno jakého stáří, jedno v jaké době, perly představují jistotu. Biblický text říká, že jistotu představuje i statečná žena. Radislava byla takovou jistotou. Jistotou láskyplného přijetí. Těžko se to vyjadřuje slovy. Když se ale podíváme dál do biblického textu, ta slova tam překvapivě najdeme. *Dlaň má otevřenou pro utištěného a ruce vztahuje k ubožáku*, říká ten text biblické knihy Přísloví. Ta její otevřená náruč, natažená ruka, tu byly i ve chvílích, kdy se sama trápila, kdy sama plakala. Ale právě v těchto chvílích byla tato drobná žena statečnou oporou. Ne proto, že by v tu chvíli volila silná slova, měla v zásobě nějaké řešení, jak se smutku zbavit, jak přemoci smrt, jak zvítězit. Ona byla statečnou oporou, protože... protože, jak říká biblický text, *nebála se o svůj dům, když sněžilo, celý její dům byl oblečen do dvojího šatu*.

To je velmi zvláštní vyjádření. V Izraeli většinou nesněží. Ale kdyby sníh přišel, kdyby přišla krutá zima a mráz, ta žena ušila, připravila, oblékla všechny své blízké do teplého oblečení. Dvojnásobně teplého. Proti mrazu se toho moc nezmůže. Ale když přijde, je tu někdo, kdo na vás myslí, kdo pro vás dělá, co je v jeho silách. Statečná žena nezastaví sníh a mráz, nepřemůže vojsko, nezastaví smrt. Ale pro svůj dům má dvojí teplý šat. A ten dům Radislavy, ten její dům, ta skupina lidí, kvůli kterým nesložila ruce v klín, ta její rodina, byla nečekaně široká. My jsme zde dnes ve velmi malém počtu. Kdyby to však bylo možné, bylo by tu veliké množství lidí. Protože lidí, kteří znali její dlaň, podanou ruku, těch lidí je hrozně moc. Po skonu Radislavy jsem zaznamenal tolik upřímného zármutku

mezi lidmi tohoto sboru, tolik lítosti i vděčnosti za její život. Také mi bylo a je moc smutno, ale ten upřímný zármutek mnohých mi trochu pomohl. Uvědomil jsem si, že v tom smutku nejsem sám, ba že ani vy, její nejbližší, v něm nejste sami. Ve vděčnosti za Radislavu, ve smutku nad jejím odchodem, jste nyní, byť na dálku, se spoustou lidí, nesou to spolu s Vámi. Protože láska probouzí lásku. A Radislava v sobě měla lásky hrozně moc.

Vybrali jste na smuteční oznámení ještě jeden verš. Je z žalmu a vyjadřuje víru Radislavy, naší sestry v Kristu. *Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade!* Ten text je v něčem podobný tomu textu prvnímu. Také se tam mluví o neochvějně jistotě. Uprostřed největší zimy a nejkřutějších mrazů, uprostřed konce světa, který jednou přijde, uprostřed toho všeho je Bůh neochvějnou jistotou. V tom žalmu to říká někdo, kdo takto Boha chápal, cítil, hledal a nacházel. Snad to byl před třemi tisíci lety sám král David, říká se mu proto žalm královský. Ale především je dobré si uvědomit, že je to žalm děkonný. Ten verš je součástí veliké modlitby díky, veliké vděčnosti, že je kam se utíkat. Že někde existuje skála, hrad, ochrana, bezpečná náruč. Ti, kteří takto Bohu děkují, bývají sami důvodem díky. Ti, kteří se k Bohu utíkají, stávají se sami často útočištěm. Snad je zde ukryto i vysvětlení, kde se rodila ta statečná láska, ta neochvějná jistota přijetí, která byla Radislavě vlastní. Byla jí vlastní laskavá povaha, veliké srdce, hladící ruka. Myslím, že to vše ale sama nacházela v Bohu, kterému věřila. Sám nevím, jak to dokázala, že i uprostřed velikých životních otřesů neztrácela víru, nepřestávala

Bohu děkovat a vyznávat jej jako svého vysvoboditele, svou bezpečnou skálu, nedobytný hrad. Tuhle její víru nic nedobylo. Předávala ji dál. Žila jí. Díky ženám jako Radislava se dá zahlédnout kousek Boží lásky. Tisíc kázání nedokáže představit Boží lásku tak, jako to dokázal jeden její úsměv, jedno laskavé slovo.

Tváří v tvář jejímu svědectví můžeme nyní s nadějí vyznat, že je sama v bezpečí. Na vysoké skále, bezpečném hradě. Vysvobozena. Tváří v tvář jejímu děkování můžeme i my nyní s vděčností děkovat. Ne jen za ní a její lásku, ale i za šťastné chvíle v jejím životě. Protože vedle neštěstí přicházely do jejího života i šťastné chvíle. Lidé se k ní utíkali a vraceli. Její nejbližší ji potřebovali, bylo jim u ní dobře. A tohle bylo obdarování. A ona to tak cítila. Prožila dlouhý život, ale bylo v něm i hodně lásky. Té, kterou dávala, i té, kterou přijímala. Proto nebuďme jen smutní. Buďme vděční. A radujme se, že tato statečná žena je v bezpečí láskyplné Boží náruče.



Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ale lásku bych neměl, nic nejsem. Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

(První epištola Korintským 13. kapitola)